

ngọt ngào của trái tim mới lớn cũng như niềm hoan lạc khó bề lập lại của tâm hồn trong những chuyến phiêu lưu. Vậy mà bây giờ những giấc mơ của tôi đã tắt và chị cũng không còn. Tất cả cứ như là ảo ảnh. Nỗi tiếc nuối pha lẫn đắng cay ấy khiến tôi trằn trọc suốt đêm. Mãi đến gần sáng tôi mới thiếp đi, mắt đầy ngấn lệ.

Ngày hôm sau, hàng chục tay lặn trong làng được huy động vào việc tìm kiếm thi thể chị Ngà.

Người xem đứng đen kịt cả một quãng suối dài, lần này có thêm dân Bãi Cháy, dân xóm Cây Duối, cả dân trên xóm Đầu Cầu.

Suối được chia thành nhiều khúc, dài xuống tận miệt dưới. Mỗi khúc, hai ba tay bơi giỏi luân phiên lặn hụp.

Nhưng cũng như hôm qua, công việc kỳ khu đó vẫn chỉ là cuộc kiếm tìm vô vọng. Chị Ngà như biến mất tăm dưới làn nước.

Một người nói:

- Hay cô Ngà đẹp quá, Hà Bá giữ lại làm vợ, không chịu trả!

Người khác bảo:

- Có thể cái xác kẹt đâu dưới gốc cây hay trong hồ đá mò không ra!

Nhưng chắc chắn ngày mai thế nào cũng nổi lên!

Chứng anh cũng nói với tôi như vậy:

- Ngày mai thế nào chị Ngà của mày cũng trôi lên mặt nước!

Tôi bán tín bán nghi:

- Làm sao mày biết được?

Chứng em xía vào:

- Cái đó ai chẳng biết! Qua ngày thứ ba, những xác chết trôi bao giờ cũng nổi lên!

Tôi không tin, đem hỏi bà Sáu, bà Sáu gật đầu:

- Xưa nay đều vậy, cháu ạ! Lời xác nhận của bà Sáu khiến tôi lo nghĩ suốt buổi chiều hôm đó. Cứ nghĩ đến cảnh chị Ngà đang từ từ nổi lên mặt